

Sygn. akt II Ca 233/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Pratkowiecka (spraw.)
Sędziowie:	SO Elżbieta Hallada SO Sabina Ziser
Protokolant:	st. sekr. sąd. Roksana Babiarczyk

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2013 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z o.o. we W.

przeciwko pozwanej K. G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 29 stycznia 2013 roku

sygn. akt I C 608/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) **w punkcie I oddala powództwo w całości,**

b) **w punkcie III zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;**

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 233 /13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Legnicy wyrokiem z dnia 29 stycznia 2013r. zasądził od pozwanej K. G. na rzecz strony powodowej (...) Spółka z o.o. we W. kwotę 179 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 lipca 2011r. (pkt I), oddalił dalej idące powództwo (pkt II), zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 1.160 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu (pkt III) oraz nakazał stronie powodowej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego w Legnicy) kwotę 26 zł tytułem kosztów stawiennictwa świadka (pkt IV).

Sąd I instancji uznał, że pozwana dopuściła się nielegalnego poboru gazu, co potwierdziła kontrola przeprowadzona w jej mieszkaniu w dniu 19 listopada 2010r. Z protokołu tej kontroli wynika, że w miejscu, w którym powinien być gazomierz, znajdowało się bezpośrednio połączenie instalacji za pomocą przewodów rurowych, tzw. kolan. Sąd Rejonowy ustalił, że owego obejścia instalacji gazowej dokonał były konkubent pozwanej Z. N. w czasie, gdy pozwana przebywała u siostry w M.. Obecne miejsce pobytu Z. N. nie jest znane. Sąd uwzględnił powództwo do kwoty 179 zł, tj. za okres 6 dni nielegalnego poboru gazu. W pozostałym zakresie oddalił powództwo przyjmując, że strona powodowa nie wykazała, aby pozwana pobierała nielegalnie paliwo przez 289 dni. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd I instancji wskazał art. 57 w zw. z art. 3 pkt 18 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. – Prawo energetyczne (t.j. Dz.U z 2012r., poz. 1059).

Pozwana zaskarżyła powyższy wyrok w części uwzględniającej powództwo. Zarzuciła:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 57 ustawy prawo energetyczne, poprzez jego błędną wykładnię sprowadzającą się do uznania, że:

a) odpowiedzialność pozwanej jest oderwana od zawinienia i pominięcie w procesie wykładni faktu, że treść powyższego przepisu uległa zmianie w dniu 11 marca 2010r. ustawą o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych ustaw z dnia 8 stycznia 2010r. (Dz. U. Nr 21, poz. 104), którą to nowelizacją wprowadzono do zasady odpowiedzialności element winy,

b) odpowiedzialność pozwanej jest oderwana od okoliczności, czy nielegalny pobór paliwa gazowego rzeczywiście nastąpił, podczas gdy także w sytuacji dochodzenia zryczałtowanych opłat, o których mowa w tym przepisie, fakt nielegalnego poboru (a nie tylko potencjalnej możliwości jego dokonania) jest warunkiem odpowiedzialności pozwanej,

2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 57 ustawy prawo energetyczne przez jego błędne zastosowanie w zakresie, w jakim Sąd ustalił odpowiedzialność pozwanej, mimo że nie była ona odbiorcą w rozumieniu art. 3 pkt 18 w/w ustawy i jednocześnie nie ona dokonała nielegalnego poboru energii, podczas gdy zgodnie z powołanym przepisem odpowiedzialność za dokonanie nielegalnego poboru paliwa ponosi:

- odbiorca, chyba że nielegalne pobieranie paliw lub energii wynikało z wyłącznej osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności,

- osoba, która nielegalnie pobrała paliwo

podczas gdy pozwana nie mieści się w żadnej z tej kategorii.

Pozwana domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania za obie instancje.

W odpowiedzi strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa jest przedsiębiorstwem energetycznym w rozumieniu art. 3 ust. 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. z 2012r., poz. 1059). Prawo do żądania przez stronę powodową opłaty za nielegalny pobór energii znajduje uzasadnienie w art. 57 ust. 1 tej ustawy. Zgodnie z tym przepisem, w razie nielegalnego pobierania paliw lub energii, przedsiębiorstwo energetyczne może:

1) pobierać od odbiorcy, a w przypadku, gdy pobór paliw lub energii nastąpił bez zawarcia umowy, może pobierać od osoby lub osób nielegalnie pobierających paliwa lub energię opłatę w wysokości określonej w taryfie, chyba że nielegalne pobieranie paliw lub energii wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności albo

2) dochodzić odszkodowania na zasadach ogólnych.

Nielegalny pobór energii ustawa definiuje jako pobieranie paliw lub energii bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo – rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo – rozliczeniowy (art. 3 pkt 18 ustawy). Z kolei przez odbiorcę ustawa rozumie każdego, kto otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym (art. 3 pkt 13 ustawy).

Bezspornie pozwana K. G. nie była odbiorcą w rozumieniu art. 3 pkt 13 ustawy, bowiem umowa o dostarczanie paliwa gazowego do zajmowanego przez nią lokalu uległa rozwiązaniu na początku 2010r. Skoro zatem pozwana nie była odbiorcą, to podstawą jej odpowiedzialności mógł być wyłącznie wykazany przez stronę powodową fakt poboru paliwa gazowego przez samą pozwaną. Tymczasem z niekwestionowanych przez stronę powodową ustaleń Sądu I instancji wynika, że nielegalne obejście instalacji gazowej zostało założone przez byłego konkubenta pozwanej Z. N. podczas kilkudniowej nieobecności pozwanej w mieszkaniu. Wtedy również nastąpiła kontrola pracowników strony powodowej i rozmontowanie nielegalnego podejścia. Pozwana nie miała więc możliwości poboru paliwa, bowiem w okresie, gdy taka możliwość istniała, przebywała poza miejscem zamieszkania. Wydaje się zresztą, że strona powodowa miała tego świadomość, co wynika z pisma z dnia 21 lutego 2011r. skierowanego do Komendy Policji w L., w piśmie tym strona powodowa określiła wysokość strat spowodowanych nielegalnym poborem gazu na kwotę 25,34 zł, tj. za jeden dzień nielegalnego poboru gazu (k. 136). W tej sytuacji niezrozumiałym było przyjęcie przez Sad I instancji sześciodniowego okresu nielegalnego poboru paliwa.

W ocenie Sądu Okręgowego, strona powodowa nie wykazała, aby zamontowanie nielegalnego podejścia poboru gazu, a następnie sam pobór odbył się za zgodą czy choćby wiedzą pozwanej. Wręcz przeciwnie, pozwana konsekwentnie utrzymywała, że w tym zakresie jej były konkubent działał samodzielnie, nie uprzedzając jej nawet o swoich zamiarach, a zebrane w sprawie dowody z zeznań świadków w żadnej mierze nie pozwalały na ocenę wyjaśnień pozwanej jako niewiarygodnych. Podkreślić jednak należy, że kwestia świadomości i wiedzy pozwanej o zamontowaniu nielegalnego podejścia miałyby znaczenie tylko wtedy, gdyby strona powodowa dochodziła odszkodowania na zasadach ogólnych (art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy). Jeśli bowiem chodzi o opłatę za nielegalny pobór energii, o której mowa w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy, to decydujące znaczenie miało wykazanie faktu rzeczywistego nielegalnego poboru paliwa przez pozwaną. Strona powodowa takiej okoliczności nie wykazała. Stąd powództwo winno zostać oddalone w całości.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Okręgowy w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punktach I i III, oddalił powództwo w całości, a na podstawie art. 98 k.p.c. obciążył stronę powodową całością kosztów postępowania .

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.